

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobců: a) **P. S.**
zastoupen JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou
se sídlem v Nové Pace, K. J. Erbena 1266, PSČ 509 01
a b) **J. B.**
zastoupen obecným zmocněncem J. D. B.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 02

za účasti obchodní společnosti **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**
se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, PSČ 130 00

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. KUKHK-26930/ZP/2017-6,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný vydal dne 5. 3. 2018 pod č. j. KUKHK-26930/ZP/2017-6 rozhodnutí, jímž na základě odvolání žalobce, označeného shora písmenem b), změnil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 14. 6. 2017, č. j.: MUNP/2017/8412/ŽP/IT, sp. zn.: 2014/11545/ŽP/IT, v ostatním zůstalo prvoinstanční správní rozhodnutí nezměněno. Tímto rozhodnutím správního orgánu bylo žalobci označenému shora písmenem a) vydáno povolení podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“), k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru, a to z vrtané studny umístěné na pozemku parc. č. x v kat. území x. Uvedená změna spočívala v doplnění zmíněného výroku, v jeho části označené jako „*Povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami*“, o body označené č. 3 a č. 4, jimiž byla žalobci stanovena povinnost měřit odebrané množství podzemních vod vodoměrem a trvale zabezpečit maximální snížení hladiny podzemních vod při čerpání na hranici do 25 m od vyústění pažnice prostřednictvím instalace hladinového spínače. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. KUKHK-26930/ZP/2017-6, podali žalobci žaloby, jimiž se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
2. Žalobce a) v žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí. Poté vymezil předmět žaloby tím, že napadá doplnění výroku I. prvoinstančního správního rozhodnutí žalovaným v části „*Povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami*“, a to o body označené č. 3 a č. 4. Dále žalobce konstatoval, že vodoprávní úřad může určit držiteli povolení množství vody, které lze za určité časové období odebrat. Tak tomu bylo a je i v přezkoumávané věci, kdy odběr podzemních vod z vrtané studně byl stanoven na maximálně 440 m³ za rok. Touto výší odběru nedojde k negativnímu ovlivnění hydrologických poměrů v daném prostoru, jak plyne z hydrogeologického posudku zpracovaného Mgr. M. H. dne 10. 12. 2014, neboť nebude ohrožena jakost vodních zdrojů ani vydatnost okolních jímacích objektů s povoleným odběrem.
3. Poté žalobce provedl výpočet průměrné spotřeby vody na osobu a den, který vztáhl k celkem 8 osobám (to s ohledem na velikost zdroje znečištění) a učinil závěr, že jejich roční spotřeba vody by byla 414,64 m³, tedy pod limit stanovený v rozhodnutí o povolení odběru podzemní vody. Obdobný závěr vyslovil i hydrogeolog Mgr. M. H. v hydrogeologickém posouzení vrtané studny a odběru podzemní vody ze dne 15. 12. 2014 (odpovědný řešitel RNDr. M. B.).
4. Žalobce a) následně citoval z ustanovení § 10 odst. 1 vodního zákona a vyvodil z něho, že pouze osoby v něm uvedené jsou povinny měřit množství a jakost odebírané podzemní vody a pro potřeby vodní bilance předávat výsledky příslušnému správci povodí. Jinými slovy, že povinnost měřit odebírané množství vody nemůže být stanovena tomu, kdo na základě povolení odebírá menší množství vody. Žalobce a) poté uzavřel žalobu s tím, že:
„Dále žalovaný uvádí, že z hlediska ochrany podzemních vod se nejedná v tomto případě o ochranné pásmo vodního zdroje ani o chráněnou oblast přirozené akumulace vod. Ve východním sousedství na pozemku Z. R. parc. č. x se nachází v hydrogeologickém posudku vrtaná studna označená S-3, na pozemku J. B. parc. č. x se nachází v hydrogeologickém posudku vrtaná studna označená S-1 a na pozemku M. H. parc. č. x se nachází v hydrogeologickém posudku vrtaná studna označená S-2. Tyto studně slouží k zásobování

rodinných domů vodou. Další kopaná studna označená v hydrogeologickém posudku pod ST-1 nacházející se na pozemku parc. č. x se nachází v severním okolí pozemku parc. č. x. Hydrogeolog dospěl na základě výpočtu dosahu hydraulické deprese při provozním čerpání z průzkumného vrtu HV-1 na pozemku parc. č. x a sledováním hladiny podzemní vody ve studnách S-1 a S-2 k závěru, že odběrem podzemní vody z vrtu HV-1 v navrhovaném množství by případné ovlivnění vrtané studny S-3 bylo jen zcela minimální, respektive nedojde zde k podstatnému snížení možnosti odběru podzemní vody z vrtané studny S-3 na pozemku parc. č. x ani z kopané studny ST-1 na pozemku parc. č. x.

Žalovaný v rozhodném případě postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu, která vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným. Pokud jiné subjekty, které na svých pozemcích mají jednotlivá vodní díla, nemají uloženou povinnost provádět měření odebrané vody prostřednictvím vodoměru, nelze tuto povinnost stanovit žalobci, neboť taková povinnost nemá oporu v kogentní normě a je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.“

5. Vzhledem k výše uvedenému žalobce a) navrhoval žalované rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.
6. Žalobce b) po specifikaci žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018, č. j. KUKHK-26930/ZP/2017-6, v ní nejprve vyjádřil svůj celkový osobní postoj k dění v předmětném prostoru v širším kontextu, nikoliv jen k žalobou napadenému rozhodnutí (viz zmiňované pozemky parc. č. x, č. x a č. x a odkazovaný rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10C 149/2007-25), a to s tím, že je ovlivňováno nezákonnými kroky orgánů státní správy a státní moci. Na to navázal námitkou podjatosti celého Krajského soudu v Hradci Králové. Žalobou napadená rozhodnutí označil za nepřezkoumatelná a v rozporu s platným právním řádem včetně ústavních zákonů. Podle žalobce se správní orgány zúčastněné na řízení nezabývaly jeho námitkami, zejména pak nevěnovaly pozornost úbytku a nedostatku vody ve stávajících studnách. Zmínil rovněž, že do dnešního dne mu není znám obsah správního spisu, neboť mu prý nebyl zpřístupněn. Vzhledem k tomu navrhoval, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno pro jeho nezákonnost a účelovost.
7. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.
8. Krajský soud projednal žaloby dne 26. 11. 2019. Protože obě směřovaly proti témuž rozhodnutí, spojil je krajský soud před jednáním o nich podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 A 56/2018.
9. Žalobci setrvali při jednání krajského soudu na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce a) dodal, že v mezidobí vydal Městský úřad Nová Paka dne 4. 6. 2019 pod č. j.: MUNP/2019/7911/LJ rozhodnutí, jímž povolil v daném území další vrtanou studnu, která se nachází takřka na sousedním pozemku, přičemž žádné podmínky, proti nimž žalobce a) brojí, v tomto případě stanoveny nebyly.
10. Žalobce b), respektive jeho obecný zmocněnec, při jednání namítal, že soudci senátu projednávající danou věc jsou z rozhodování o ní vyloučeni pro podjatost. Na této námitce setrval vzdor poučení, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. Nao 172/2018 – 22, bylo rozhodnuto o tom, že přítomní soudci nejsou

vyloučení z projednávání a rozhodnutí dané věci. Protože žalobce b) neuvedl ve svém tvrzení žádné nové skutečnosti oproti původní námitce podjatosti, o níž bylo již rozhodnuto vpředu uvedeným usnesením Nejvyššího správního soudu, nebyl krajským soudem shledán důvod, pro který by nařízené jednání nemohlo proběhnout.

11. Zmocněnec žalobce b) se potom pustil do rozsáhlých přednesů, které se převážně týkaly zcela jiných soudních řízení, zejména se opakovaně snažil soud přesvědčit o tom, že je ze strany jakýchsi tajných služeb jeho rodina perzekuována. V uvedeném pokračoval, přestože byl upozorněn na to, že uvedené skutečnosti nesouvisí s projednávanou věcí a nebudou protokolovány.
12. Zmocněnec žalobce b) dále namítl, že nesouhlasí s tím, že jednání není účasten žalovaný. Bylo mu vysvětleno, že žalovaný svoji neúčast na jednání řádně předem omluvil a že ani jeho nepřítomnost nebrání projednání věci. Ani s tím nebyl žalobce b) srozuměn a nadále trval na tom, že účast žalovaného by měla být povinná.
13. Na podporu svých žalobních tvrzení předložil zmocněnec žalobce b) krajskému soudu celou řadu podání, v nichž jsou však popisovány okolnosti z doby dávno minulé (sám zmocněnec žalobce např. uvádí v podání ze dne 6. 3. 2014, že „s rodinou Sochorových jsou členové mé rodiny od roku 2007 ve vícero soudních sporech, a to ohledně našeho rodového majetku“), které již i opakovaně prošly soudním přezkumem zdejšího krajského soudu v jiných věcech, přičemž jim chybí předně to hlavní, neobsahují totiž cílené argumenty proti právě přezkoumávanému žalovanému rozhodnutí, které by zpochybnilo jeho zákonnost. Ostatně i v opačném případě by je bylo třeba odmítnout, neboť podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze uplatnit žalobní námitky pouze ve lhůtě dvou měsíců poté, co bylo rozhodnutí žalobci oznámeno, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou, což pro daný případ nestanoví. Jinými slovy, po uplynutí uvedené lhůty již nejsou připuštěny žádné novoty v žalobních tvrzeních.
14. Pokud jde o vlastní žalobu, zmocněnec žalobce b) uvedl, že se jejich rodina stále považuje za vlastníky pozemků, na nichž se nachází předmětná stavba vrtané studny. Poukázal na to, že nové studny, které byly v dané lokalitě vybudovány, jsou mnohdy hlubší, než jak byly povoleny, a dle jeho názoru v důsledku toho došlo k ovlivnění poměrů ve studni žalobce b), kde již nedochází jako dříve ke standardní křivce stavu vodní hladiny, ale tato křivka je zde deformována, a to výrazně. Vypracované hydrogeologické posudky zpochybňoval s tím, že jejich objednatelem byl vždy stavebník.
15. Průběh projednání žalob je zaznamenán v protokolu o jednání, který je založen v soudním spisu spisové značky 30 A 56/2018 na č. l. 133 až č. l. 135. Žalobami napadené rozhodnutí poté přezkoumal krajský soud v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům:
16. Při posuzování žalobních námitek vycházel krajský soud z příslušné právní úpravy vodního zákona účinné ke dni vydání žalovaného rozhodnutí. Konkrétně z ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1. vodního zákona, podle něhož je třeba povolení k nakládání s podzemními vodami, tedy i k jejich odběru. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení se povolení k nakládání s vodami vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení. V odstavci 3 tohoto ustanovení jsou vyjmenovány případy, kdy

povolení k nakládání s podzemními vodami není třeba. Projednávaná věc mezi ně nepatří.

17. Podle § 9 odst. 1 vodního zákona se povolení k nakládání s vodami vydává na časově omezenou dobu. V povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává. Podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, pokud vodoprávní úřad ve výjimečných případech nerozhodne jinak.
18. Podle § 10 odst. 1 vodního zákona oprávněný, který má povolení k nakládání s vodami s výjimkou povolení podle § 8 odst. 1 písm. a) bodů 2 až 4 a písm. c) v množství alespoň 6 000 m³ vody v kalendářním roce nebo 500 m³ vody v kalendářním měsíci, jakož i ten, kdo má povolení k nakládání s vodami v tomto množství, která je přírodním léčivým zdrojem nebo zdrojem přírodních minerálních vod nebo která je vyhrazeným nerostem, je povinen měřit množství vody, se kterou nakládá, a předávat výsledky tohoto měření příslušnému správci povodí postupem podle § 22 odst. 2.
19. Z uvedené právní úpravy předně třeba dovodit, že v žalobě zmiňované ustanovení § 10 odst. 1 vodního zákona, které stanoví, který subjekt s povolením k nakládání s vodami je povinen měřit množství odebrané vody, se na žalobce a) nevztahuje. Není totiž oprávněným k nakládání s vodami nejen co do množství stanoveného odběru podzemní vody ve vymezeném časovém období, ani neodebírá vodu k účelům jím předpokládaným. Povinnost k měření množství vody podle uvedeného ustanovení zde souvisí s poplatkovou povinností u takovýchto velkých či specifických odběrů.
20. Na uvedené ustanovení totiž navazuje část vodního zákona, v níž jsou stanoveny poplatky za odebrané množství vody (viz §§ 88 a násl. vodního zákona). Žalobce a), přestože mu byla uložena povinnost měření, však subjektem takového poplatku být nemůže, neboť podle § 88b téhož zákona jsou od takového poplatku osvobozeni odběratelé, u nichž objem odebrané podzemní nepřekračuje 6 000 m³ za kalendářní rok nebo nepřekračuje 500 m³ v každém měsíci kalendářního roku. S ohledem na tyto skutečnosti se na žalobce a) nevztahuje ani povinnost jednou ročně ohlašovat příslušnému správci povodí údaje o odběrech (viz § 22 odst. 2 vodního zákona).
21. To vše ovšem zároveň neznamená, že zákonnou povinnost měřit množství vody, s nímž je nakládáno na základě příslušného povolení, mají pouze subjekty vyjmenované v § 10 odst. 1 vodního zákona. V něm jsou jen rozvedeny případy, kdy měření musí být prováděno vždy. Vedle toho ale jistě existuje nespočet případů dalších, kdy je třeba odběry vod regulovat, a proto i kontrolovat, má-li být výkon veřejné správy efektivní.
22. Počítá s nimi ustanovení § 9 odst. 1 vodního zákona, které stanoví, že se v povolení k nakládání s vodami stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává, přičemž podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, pokud vodoprávní úřad ve výjimečných případech nerozhodne jinak. Tedy je pamatováno na to, aby v konkrétních případech bylo možno stanovit i povinnost měření odebrané vody s ohledem na místní hydrologickou situaci tak, aby nebylo např. ohroženo zásobování obyvatelstva pitnou vodou, nebyly ohroženy zájmy vodního hospodářství či ochrany přírody a krajiny zaklesnutím hladiny podzemních vod apod. Protože však jde o uložení povinnosti (měření odběru vody), která není výslovně stanovena přímo v zákoně, musí být její uložení náležitě odůvodněno. Žalovaný vycházel při výše popsané změně

prvoinstančního správního rozhodnutí ze skutkového stavu věci a právních úvah, které jsou velmi podrobně rozvedeny v odůvodnění žalovaného rozhodnutí od strany páte dále. Konkrétně žalovaný uvedl k dané otázce následující (dále viz citace):

„Dle normy ČSN 75 51 15 „Studny individuálního zásobení vodou“ musí být studny umístěny a vybudovány tak, aby odběrem vody z nich nebyla podstatně snížena vydatnost existujících zdrojů vody. V hydrogeologickém posudku tak musí být především zhodnocena uvažovaná lokalizace studny s hledem na možnost ovlivnění okolních stávajících studní.

Ve smyslu uvedených právních předpisů městský úřad a následně krajský úřad posuzoval stavbu studny právě s ohledem na vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, tj. „Posouzení možnosti vybudování domovní studny a odběru podzemní vody na pozemku p.č. x v k.ú. x, místní část x, kraj x“, vypracovaný RNDr. M. B. v Praze 16.6.2011, včetně doplňku zn. D 2014038 ze dne 10.12.2014 a doplňku zn. D 2014041 ze dne 15.12.2014 (dále jen „posudek RNDr. B.“). Z posudku RNDr. B. vyplynulo, že pokud bude při využívání vrtané studny vybudované s využitím průzkumného vrtu HV-1 na pozemku p.č. x dodržována velikost odběru podzemní vody a maximální snížení hladiny, nedojde k podstatnému snížení možnosti odběru podzemní vody z vrtané studny S-3 na pozemku p.č. x ani z kopané studny ST-1 na pozemku p.č. x (studny odvolatele).

K uvedenému závěru došel RNDr. B. na základě výsledku hydrodynamické zkoušky při sledování okolních studní S-1 a S-2 a následného výpočtu s uvedením konkrétně aplikovaných metod. Výsledkem těchto výpočtů byl mimo jiné údaj o vydatnosti vrtu (0,05 l/s) a dosahu hydraulické deprese (18 - 38 m). V blízkosti vrtané studny byly posuzovány sousední studny: S-1 (na pozemku p.č. x ve vzdálenosti 60 m), S-2 (na pozemku p.č. x ve vzdálenosti 50 m), S-3 (na pozemku p.č. x ve vzdálenosti 30 m) a kopaná studna odvolatele ST-1 na pozemku p.č. x. Při dodržení určené velikosti odběru bude i studna nejbližší umístěna studni povolené ovlivněna jen v řádech centimetrů.

Se závěry posudku RNDr. B. se městský úřad ztotožnil, avšak nijak obsah uvedeného závěru nepromítl do napadeného rozhodnutí.

Krajský úřad je tohoto názoru, že vzhledem ke zjištěným hydrogeologickým poměrům, včetně předpokládané nízké vydatnosti povolené studny a stávající hustotě studní v dané lokalitě, je třeba dostát podmínkám odběru podzemních vod uvedených v posudku RNDr. B. Nezohlednění podmínek pro odběr podzemních vod z dodatečně povolené studny do rozhodnutí považoval krajský úřad za vadu napadeného rozhodnutí, neboť stavebníkovi nestanovil žádnou podmínku, kterou pro bezkolizní provoz studny RNDr. B. uvedl. Těmito podmínkami jsou dodržování množství odebraných podzemních vod a čerpání podzemních vod pouze do hloubky 25 m. Krajský úřad proto změnil podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí tak, že stanovil povinnost měřit množství odebraných vod vodoměrem a omezil čerpání podzemních vod pouze do hloubky 25 m. Nepřekračování této hloubky umožní vybavení čerpadla hladinovým spínačem, který zajistí maximální snížení hladiny podzemní vody do požadované hloubky. Dodržování stanovené hloubky instalací hladinového spínače jako vybavení čerpadla přímo doporučil RNDr. B. ve svém posudku.

Krajský úřad je navíc toho názoru, že pokud je vodoprávním úřadem stanoveno množství podzemních vod, se kterými se povoluje nakládat, musí být též stanoven způsob, jakým bude kontrolováno jeho dodržování. V případě, kdy městský úřad sice stanovil množství odebíraných vod, ale nestanovil povinnost jejího měření, není zajištěno, jakým způsobem by

městský úřad prováděl případnou kontrolu dodržování napadeného rozhodnutí a rozhodnutí má tak pouze formální charakter.

Krajský úřad považuje při změně povolení v uvedeném rozsahu vyhlášku č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla, za naplněnou.

V rámci odvolacího řízení bylo umožněno účastníkům vyjádřit se k návrhu ke změně napadeného rozhodnutí, nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Stavebník se vyjádřil dopisem ze dne 08.01.2018. Uvedl, že v posudku RNDr. B. je konstatováno, že odběrem v navrženém množství 440 m³/rok nedojde k negativnímu ovlivnění hydrogeologických poměrů v zájmovém území. Jakost a vydatnost vodních zdrojů nebude ohrožena. Podle názoru stavebníka je notorietou, že průměrný odběr vody na osobu a den je 142 l, tj. 51 830 l/rok, tedy 51,83 m³/rok. Velikost zdroje znečištění v EO u této stavby je v počtu 8 osob. Pokud by každý den po celý rok 8 osob obývalo předmětnou stavbu, bude jejich spotřeba činit 414,64 m³/rok. Taková spotřeba vody bude stále pod limit uvedený v napadeném rozhodnutí (440 m³). Z povahy věci je zřejmé, že každodenní pobyt 8 lidí v rodinném domě je velmi nepravděpodobný. Z hlediska ochrany podzemních vod se nejedná o ochranné pásmo vodního zdroje ani o chráněnou oblast přirozené akumulace vod. S ohledem na okolní nejbližší studny S-1, S-2, S-3 a ST-1 hydrogeolog dospěl na základě výpočtu dosahu hydraulické deprese při provozním čerpání z průzkumného vrtu HV-1 (studny stavebníka) a sledováním hladiny podzemní vody ve studnách S-1 a S-2 k závěru, že odběrem podzemní vody z vrtu HV-1 v navrhovaném množství by případné ovlivnění vrtané studny S-3 bylo jen zcela minimální, respektive nedojde zde k podstatnému snížení možnosti odběru podzemní vody z vrtané studny S-3 ani kopané studny ST-1.

Stavebník dále uvedl, že podle § 10 odst. 1 vodního zákona oprávněný, který má povolení k nakládání s vodami v množství alespoň 6 000 m³ vody v kalendářní roce nebo 500 m³ vody v kalendářním měsíci, je povinen měřit množství vody, se kterou nakládá a předávat výsledky tohoto měření příslušnému správci povodí. Povinnost měřit množství skutečně odebrané vody tedy nastává při naplnění uvedeného množství vod. Návrh odvolacího orgánu vyslovený v návrhu na změnu prvoinstančního rozhodnutí ze dne 15.12.2017 je tak v přímém rozporu se zásadou legitimního očekávání stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu, která vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným. Pokud jiné subjekty, které na svých pozemcích mají jednotlivá vodní díla, nemají uloženou povinnost provádět měření odebrané vody prostřednictvím vodoměru, nelze tuto povinnost stanovit ani P. S. (stavebníkovi). Orgány veřejné moci mohou jednat pouze secundum et intra legem, nikoliv praeter legem, a tudíž povinnosti lze ukládat výslovně na základě zákona.

Dne 08.01.2018 se vyjádřil též odvolatel. Odvolatel pojal dopis jako doplnění svého odvolání ze dne 10.07.2017. Uvedl, že „požaduje zjištění skutečného stavu věci a nikoliv dlouhodobých papírových předpokladů nemožnosti ovlivnění vydatnosti stávajících studní, které jsou v přímém a prokazatelném rozporu se skutečným stavem v celé zájmové lokalitě“.

Odvolatel se také ohradil proti tvrzení městského úřadu o jeho nesusoučinnosti s ohledáním studny. Místní šetření dne 02.05.2017 nebylo podle jeho názoru konáno ve vhodném termínu a za vhodných klimatických podmínek (silné dešťové srážky). Získání informací o parametrech své studny v současnosti považuje za nezákonné. Jednoznačnou a prokazatelnou váhu důkazu má pouze čerpací zkouška. Odvolatel opakuje požadavek na provedení praktického dosahu deprese s ohledem na dlouhodobé negativní změny v hladině podzemní vody ve studni na

pozemku p.č. x (ST-1) v délce minimálně 10 dní. Kratší hydrodynamická zkouška nemá vypovídající schopnost pro posouzení možného ovlivnění studny. Podotkl též, že nemovitost stavebníka je dlouhodobě užívána a v rozporu se zákonem jsou užívány podzemní vody, užívána stavba vodního díla studny, vypouštěny odpadní vody a užívána stavba ČOV.

K námitkám uplatněným v průběhu odvolacího řízení k návrhu ke změně prvo-instančního rozhodnutí (námitky stavebníka):

Podle stavebníka není důvod pro instalaci vodoměru, vzhledem k tomu, že ani pokud by předmětnou stavbu obývalo po celý rok 8 osob, bude jejich spotřeba pod limit v uvedeném rozhodnutí. Dále také RNDr. B. dospěl na základě výpočtu hydraulické deprese při provozním čerpání z průzkumného vrtu HV-1 a sledováním hladiny podzemní vody ve studnách S-1 a S-2, k závěru že odběrem podzemní vody z vrtu HV-1 v navrhovaném množství by případné ovlivnění studny S-3 bylo jen zcela minimální, respektive nedojde zde k podstatnému snížení možnosti odběru podzemní vody z vrtané studny S-3 ani z kopané studny ST-1.

Krajský úřad k této námitce uvádí, že ani podle posudku RNDr. B. není povolené roční množství podzemních vod (440 m^3) určeno pouze pro jejich spotřebu v rodinném domě. Ve výpočtu množství odebíraných podzemních vod jsou započítány též vody pro zalévání zahrady (120 m^3) a napouštění bazénu (40 m^3). Při odběru podzemních vod v období vegetace (zpravidla duben – listopad) tedy bezesporu dojde k jejich navýšení bez ohledu na obsazení domu. Je pravdou, že podle posudku RNDr. B. předpokládaným odběrem ze studny stavebníka bude ovlivnění nejbližší studny S-3 zcela minimální, současně však nebylo možné tento závěr převzít bez dalšího, a to podmínky, kterou k takovému odběru hydrogeolog stanovil. Své závěry RNDr. B. podmínil dodržováním velikosti odběru podzemní vody a určením max. snížení hladiny vody. V daném případě krajský dospěl k závěru, že vzhledem k umístění studny do prostředí, ve kterém probíhají odběry podzemních vod pro jiné rodinné domy, je za účelem ochrany hydrogeologické struktury nezbytné dodržovat a kontrolovat stanovené množství odebíraných vod. Za tím účelem krajský úřad stanovil podmínku povolení - měřit množství odebraných vod vodoměrem. Krajský úřad má za to, že v daném případě je třeba s větší přesností a četností (a nejen pouhým předpokladem) kontrolovat dodržování povolené výše odběru. Pokud je stavebníkovi stanoveno maximální množství odebíraných podzemních vod, se kterými může nakládat, musí být také zajištěn způsob kontroly dodržování rozhodnutí. Pokud by krajský úřad nestanovil způsob kontroly množství odebíraných podzemních vod, šlo by jen o formální a nekontrolovatelný správní akt.

Stavebník poukázal na to, že podle vodního zákona (§ 10) jsou povinni měřit množství podzemní vody pouze ti oprávnění, kteří mají povolené množství alespoň $6\,000 \text{ m}^3$ v kalendářním roce nebo 500 m^3 v kalendářním měsíci. Stavebník má tedy určenou povinnost za rozpornou s tímto ustanovením.

Zde krajský úřad připomíná, že určená povinnost nebyla stavebníkovi uložena na základě § 10 vodního zákona, ale podle § 9 odst. 1 vodního zákona. Podle tohoto ustanovení má vodoprávní úřad pravomoc při povolení k nakládání s vodami stanovit mimo jiné též povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých toto povolení vydává. Skutečnost, že oprávnění, kteří nakládají s uvedeným množstvím vod, mají ze zákona povinnost množství těchto vod měřit a to způsobem, který je vodním zákonem dále konkretizován, neznamená, že by povinnost měřit odebírané vody nemohla být stanovena i oprávněnému k odběru množství menšího. Na takového oprávněného se potom přirozeně nemohou vztahovat další povinnosti

související s měřením odebraných vod a předáváním těchto výsledků správci povodí (§ 10 a 22 odst. 2 vodního zákona).

Podle dostupných údajů byly okolní studny (vyjma podstatně starší studny B.) povoleny včetně odběrů v letech 2006-2010: R. (2006), B. (2010), E. (2009), B. (2006). Existenci stávajících zdrojů podzemní vody bylo třeba v projednávaném řízení respektovat, tj. k povolení studny stavebníka prokázat, že novým odběrem nebude podstatně snížena vydatnost existujících zdrojů vody. Krajský úřad proto nemá za to, že v každém z projednávaných povolení bylo třeba postupovat vzhledem ke stanovení podmínky oprávněným - povinnost měřit odebranou vodu – stejně, neboť každou další povolovanou studnou se okolnosti pro povolení další studny měnily. Teprve u dodatečně povolované studny P. S. (stavebníka) se vypočtená hydraulická deprese dotýká studny S-3 a její minimální ovlivnění může být zajištěno pouze kontrolovaným odběrem vody a udržováním minimální hladiny podzemních vod v hloubce 25 m. Ani v tomto případě nebyl postup krajského úřadu výjimečný, ke stanovení povinnosti měřit množství odebraných vod zavázal podřízený úřad i svým rozhodnutím čj. KUKHK-26869/ZP/2017-3 ze dne 9.12.2017, kdy šlo o obdobný případ domovní studny v k.ú. Třebeš.“

23. Krajský soud převzal tuto část odůvodnění žalovaného rozhodnutí v doslovném znění zcela záměrně, neboť v ní je velmi podrobně popsán rozhodující skutkový stav věci, jakož i osvětleny právní úvahy žalovaného, které jej ke změně prvoinstančního rozhodnutí vedly. Krajský soud se s nimi v plném rozsahu ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy musel říkat totéž. Na uvedeném totiž není důvodů cokoliv měnit ani dodat, neboť žalovaný se vypořádal s danou otázkou naprosto vyčerpávajícím způsobem, a to plně v intencích náhledu krajského soudu na danou věc, jak uvedeno výše.
24. Vzhledem k uvedenému nezbylo, než konstatovat, že povinnosti uložené žalobci a) (měření odebraného množství podzemní vody vodoměrem a stanovení maximálního snížení hladiny podzemních vod při čerpání) byly stanoveny v souladu s § 9 odst. 1 vodního zákona, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci (byl řádně zjištěn hydrogeologický stav území osobou s příslušnou odborností) a jeho zákonu odpovídajícímu právnímu zhodnocení.
25. Nad rámec námitek možno dodat, že žalobci a) bylo vydáno povolení na stavbu studny a stejně tak k odběru vody z ní na základě jeho žádosti. Ze správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že žalobce a) byl o zamýšlené změně předem informován a že se k ní podáním ze dne 8. 1. 2017 vyjádřil nesouhlasně. Následně byl ve správním spisu žalovaného založen pod č. 1. 7 „Záznam do spisu“ ze dne 19. 2. 2018, v němž je uvedeno, že stavebník prostřednictvím svého zmocněnce souhlasí se stanovením povinnosti měřit množství odebíraných vod a nepřekračovat čerpání podzemních vod pod úroveň 25 m. Podaná žaloba zase naopak svědčí o něčem jiném.
26. V této souvislosti vzniká předně otázka, zda neměla být žádost žalobce a) o povolení stavby vrtané studny a odběru podzemní vody z ní, namísto povolení něčeho, co žadatel nechce, zamítnuta? Krajský soud posoudil tuto otázku v souladu se zásadou rozumnosti, že nikoliv, když např. i při rozhodování podle stavebního zákona jsou do rozhodnutí o umístění stavby či stavebních povolení vkládány omezující podmínky, s nimiž stavebník zpočátku vůbec neuvažoval, ale jsou nezbytným předpokladem realizace záměru. Krom toho by byl žalobce a) postaven do situace, kdy by musel přestat užívat stavbu rodinného domu, neboť by neměl zdroj vody a nebylo zajištěno odkanalizování této stavby

v souladu s právními předpisy. V přezkoumávané věci byl uvedený rozpor vyřešen uložením podmínek technického rázu a žalovaný jimi sledoval zabezpečení bezproblémového provozu všech studní v zájmovém území. Nešlo o žádnou jeho svévoli. Žalovaný si byl dané situace vědom, když v závěru žalovaného rozhodnutí uvedl toto:

„Závěrem krajský úřad konstatuje, že zvažoval, zda napadené rozhodnutí pro zjištěné vady zruší a věc vrátí městskému úřadu k novému projednání či napadené rozhodnutí změnil postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dospěl k závěru, že v tomto případě neshledal jiné vady rozhodnutí, pro které by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit a opodstatněné podmínky, za kterých lze povolení k odběru podzemních vod realizovat, sám krajský úřad doplnil do výroku napadeného rozhodnutí změnou výroku. Pokud by totiž krajský úřad vrátil celou věc městskému úřadu, zavázal by k takovému kroku městský úřad ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Nové rozhodnutí by proto jen v intencích názoru krajského úřadu napravilo uvedený nedostatek. Ze stejného důvodu krajský úřad nepovažuje svůj postup za rozporný s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu v části „změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se“, navíc pokud se změnou napadeného rozhodnutí vyslovil stavebník dodatečně dne 19.02.2018 svůj souhlas.“

27. Pro posouzení dané věci je pak irelevantní, že u vrtaných studní S-1 až S-3 nebyla podle žalobce a) povinnost měření odběrů podzemní vody uložena. Jde totiž o vodní díla provedená v průběhu času, v němž si to zřejmě hydrologická situace ještě nevyžadovala. To krajský soud pouze předpokládá, když povolení uvedených studní a odběrů podzemních vod z nich není předmětem daného přezkumného řízení. Tím je žalované rozhodnutí, které podléhá soudnímu přezkumu dle skutkového a právního stavu k době jeho vydání, přičemž jak bylo rozvedeno výše, zákonné předpoklady pro jeho vydání byly naplněny.
28. Zástupce žalobce a) při jednání krajského soudu rovněž zmiňoval, že v mezidobí vydal Městský úřad Nová Paka dne 4. 6. 2019 pod č. j.: MUNP/2019/7911/LJ rozhodnutí ohledně další vrtané studny. Ta se má nacházet takřka na sousedním pozemku, přičemž u ní žádné podmínky, proti nimž žalobce brojí, stanoveny nebyly. Ani toto rozhodnutí nemůže být předmětem soudního přezkumu a nemůže nic změnit na předpokladech pro vydání žalovaného rozhodnutí v dané době. Lze jen připustit, že uvedený postup prvoinstančního správního orgánu vyvolává jisté překvapení, stejně jako lze dodat, že podle učiněných přednesů při jednání neprošlo toto rozhodnutí o povolení studny a odběru podzemní vody testem věcné správnosti u odvolacího orgánu, tedy žalovaného.
29. Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba žalobce a) je neodůvodněná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl.
30. Námitky žalobce b) neshledal krajský soud rovněž odůvodněnými. Třeba přitom předeslat, že jeho obsáhlé subjektivní stesky na údajné pronásledování rodiny utajenými silami či ohledně rozhodnutí obecných soudů v majetkové věci – sporu o vlastnictví nemovitostí, s přezkoumávaným rozhodnutím nijak nesouvisí. Jeho přetrvávající námitku podjatosti soudců rozhodujících v dané věci se mu pak předseda senátu 30 A snažil při jednání vysvětlit, avšak marně. Žalobce b) nebral v úvahu ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této jeho námitce. Důvodnou nebylo možno shledat ani výhradu, že se správní orgány nijak nezabývaly jeho námitkami, jak plyne z odůvodnění

rozhodnutí jak prvoinstančního správního orgánu, tak odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

31. Městský úřad Nová Paka se zabýval námitkami žalobce b) na straně 5. a 6. následujícím způsobem:

„Námitka J. B. č. 1 – cit. „K Vašemu oznámení zahájení řízení uvádím následující: studna na pozemku parc. č. x byla vybudována před 01.01.1955 a je tak právním subjektem požívající ochrany platných zákonů ČR, Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod; u této studny na pozemku parc. x, k.ú. x požaduji ochranu (stanovení ochranného pásma) tohoto stávajícího (a ze zákona legálně povoleného) vodního zdroje z hlediska kvality a kvantity podzemní vody, tzn. nesouhlasím s povolováním jakýchkoli děl nejen v rozporu dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů („vodní zákon“) na ostatních pozemcích v zájmové lokalitě obce x – tj. budování dalších zdrojů bez řádného a metodicky správného hydrogeologického průzkumu (viz www.cah-uga.cz), jehož součástí bude vždy čerpací a stoupací zkouška odhadem minimálně v délce 10 dnů. Výše uvedené je také s ohledem na dlouhodobé negativní změny hladiny podzemní vody, která je ověřována dlouhodobým měřením (viz příloha č. 1).“

Námitce č. 1 vodoprávní úřad částečně vyhověl tím, že vzal v potaz existenci kopané studny na pozemku parc. č. x v k.ú. x a i přes projevenou nesoučinnost vlastníka s ohledáním studny osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii získal informace o parametrech této studny (hloubka, zaměření hladiny podzemní vody, atd.). Tyto informace byly předány ke zpracování Doplnění původního hydrogeologického posudku, který byl následně předložen vodoprávnímu úřadu jako podklad pro vydání dodatečného stavebního povolení vrtané studny na pozemku parc. č. x v k.ú. x a povolení k nakládání s vodami. Stanovení ochranného pásma ke kopané studni na pozemku parc. č. x dle požadavků pana B. není důvodné, neboť vodoprávnímu úřadu nebyl předložen ani oprávněný návrh hydrogeologa k jeho stanovení a ani nejsou naplněny podmínky pro jeho stanovení dle ustanovení § 30 odst. 1 vodního zákona, tj. nejedná se o zdroj pitné vody s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok, nebo o zdroj podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody či pramenité vody. Stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem. Vzhledem k výše uvedenému vodoprávní úřad neshledal důvod pro stanovení ochranného pásma kopané studny u rodinného domu čp. v x.

Návrhy a námitky, které byly zamítnuty:

Námitka J. B. č. 2 – cit. „Vzhledem a nejen k výpočtu praktického dosahu deprese a s ohledem na dlouhodobé negativní změny v hladině podzemní vody ve studni na pozemku parc. č. x, k.ú. x požaduji provedení čerpací zkoušky v délce minimálně 10 dní. Kratší hydrodynamická zkouška nemá vypovídací schopnost pro posouzení možného ovlivnění studny (viz metodika výpočtu ke studni na pozemku parc. č. x, k.ú. x, která je pro vrtanou studnu na pozemku parc. č. x a x, k.ú. x identická.“

Námitka č. 2 byla vodoprávním úřadem zamítnuta, neboť je na odborném posouzení hydrogeologa, jak dlouhou čerpací zkoušku zvolí. Vedle mapových podkladů a teoretických výpočtů je čerpací zkouška jedním, ne jediným způsobem pro ověření stavu podzemních vod v dané lokalitě. S ohledem na výše uváděné dlouhodobé negativní změny hladiny podzemní vody a dle zavedených pravidel, kdy je nutné dbát na ochranu podzemních vod a zabezpečovat jejich hospodárné a účelné užívání, je, dle našeho názoru, podpořeného názorem nezávisle oslovených osob s odbornou způsobilostí, zbytečné provádět dlouhodobou čerpací zkoušku s řádově nadhodnoceným množstvím odebíraných podzemních vod v porovnání s následným

trvalým odběrem těchto vod pro potřeby zásobování jednoho rodinného domu. V současnosti, kdy monitorujeme situaci hydrologického sucha, by se jednalo o bezdůvodné plýtvání a drancování zdrojů podzemních vod.

Námítka J. B. č. 3 – cit. „Umístění a charakter čistírny odpadních vod může mít svým charakterem negativní vliv na využití pozemku parc. č. x a s ním související stavby; dodatečné povolení čistírny odpadních vod a vrtané studny je v kolizi s blízkostí umístění a zaústění trativodu vedoucí z nemovitosti objektu x č.p. x. Jeho zaústění je vedeno a vyvedeno na pozemky ve vlastnictví K. S. a P. S.; umístění dodatečně povolované studny neodpovídá předepsaným normovým vzdálenostem od zdrojů znečištění.“

Námítka č. 3 byla zamítnuta a sdělujeme k ní následující: Vodoprávní úřad neeviduje od roku 2007, kdy došlo k zániku všech povolení k vypouštění odpadních vod vydaných před 31.12.2001 (novela vodního zákona č. 20/2004 Sb.), žádné platné povolení k vypouštění odpadních vod z nemovitosti č.p. x umístěné na pozemku parc. č. x v k.ú. x. Z tohoto důvodu má vodoprávní úřad za to, že odpadní vody z této nemovitosti jsou likvidovány v bezodtokové jímce na vyvážení. Pokud tomu tak není a vlastník nemovitosti vypouští odpadní vody bez platného povolení, jedná se o přestupek podle § 118 odst. 1 písm. b) vodního zákona, za který lze uložit pokutu do 50 000 Kč. Vodoprávní úřad vyzve majitele rodinného domu č.p. v x, aby doložil legálnost likvidace odpadních vod ze své nemovitosti. Bez ohledu na výsledné zjištění lze, s odvoláním na výše uvedené hydrogeologické posudky a místní šetření, vydat dodatečné povolení na stavbu vrtané studny na pozemku parc. č. x v k.ú. x.“

32. Rovněž žalovaný věnoval námitkám žalobce b) mimořádnou pozornost, přičemž k nim uvedl na straně 8. až 12. žalovaného rozhodnutí toto:

„Podle odvolatele nemá provedená čerpací zkouška vypovídající schopnost pro posouzení možného ovlivnění studny odvolatele. Krajský úřad z textu odvolání vyvodil, že odvolatel požadavek na 10 denní čerpací zkoušku převzal z podkladu řízení o povolení k nakládání s vodami a povolení studny pro Ing. P. B. na pozemku p. č. x v k. ú. x, resp. svého dopisu městskému úřadu ze dne 11.06.2004, jehož část cituje v odvolání do napadeného rozhodnutí. V uvedeném řízení z roku 2004 odvolatel požadoval také provést 10 denní čerpací zkoušku pro plánovanou studnu vzdálenou severovýchodně ve vzdálenosti 55 m od studny odvolatele, cit.: Teoretický dosah deprese při transmisivitě $T=1.10^{-4}$ m²/s a snížení $S=0,05$ m je po 48 hodinách čerpání 27,8 m. To znamená, že ani teoreticky nemůže hladinu ve studni na p.p.č. x ovlivnit. Teprve po 10 dnech čerpání vychází dosah deprese 62,3 m. Prakticky měřitelný dosah deprese vychází na 23 m po dvou dnech a 52 m po 10 dnech (vzdálenost od studny na pozemku p.č. x je 55 m). Proto jsme navrhovali čerpací zkoušku po dobu minimálně 10 dnů. Kratší hydrodynamická zkouška nemá vypovídající schopnost pro posouzení možného ovlivnění studny na p.č. x.“ Krajský úřad doplňuje, že ani v tomto případě nebylo požadavku odvolatele vyhověno.

Podle názoru krajského úřadu není provedení tohoto důkazu důvodné a souhlasí tak s názorem městského úřadu, který provedení hydrodynamické zkoušky v navrženém rozsahu odmítl. Na tomto místě lze zopakovat, že studny musí být umístěny tak, aby odběrem vody z nich nebyla podstatně snížena vydatnost existujících zdrojů vody (resp. snížena možnost jejich využití). V praxi se obvykle za snížení možnosti odběru vody ze studny považuje hranice 10 – 20 % snížení vodního sloupce. V nízkém stupni průniku stávající studny jímající zvodní však může být kolizní i jakékoliv ovlivnění. V takovém případě se doporučuje stanovit minimální hladinu vody ve studni. V tomto případě bylo právě stavebníkovi posudkem

RNDr. B. doporučeno (a krajským úřadem uloženo), aby vzhledem k hydraulickým vlastnostem horninového prostředí a životnosti vrtu vybavil čerpadlo hladinovým spínačem zajišťujícím maximální snížení hladiny do hloubky 25 m, což představuje krátkodobé snížení hladiny podzemní vody o asi 15,5 m. RNDr. B. ve svém posudku uvedl, že hydrodynamickou zkouškou byla ověřena relativně nízká vydatnost vrtu, na základě orientačního výpočtu odhadl využitelnou vydatnost vrtu na 0,05 l/s při snížení hladiny do hloubky 25 m. I přes krátkou 70 minutovou čerpací zkoušku (a následnou stoupací zkoušku) RNDr. B. dále vypočetl dosah hydraulické deprese pohybující se v rozmezí 18-38 m. V navrhovaném průměrném množství odběru z vrtu HV-1 0,018 l/s by případné ovlivnění nejbližší studny S-3 bylo maximálně v řádu centimetrů.

Podmínky pro provoz studny stavebníka byly posudkem RNDr. B. vztaženy k množství odebíraných vod a maximálnímu snížení hladiny podzemní vody do hloubky 25 m. Pokud v průběhu čerpací zkoušky klesla hladina podzemní vody ve studni po 70 minutách na úroveň 24,91 m, tedy k samé hranici doporučené minimální hladiny podzemních vod, není důvod, aby odvolatelem požadovaná čerpací zkouška trvala déle, jestliže stanovenou hladinu podzemních vod není možné odběry podkročit. Stejně tak nevidí krajský úřad důvod pro takto dlouhou čerpací zkoušku vzhledem k účelu, pro které žadatel o odběr podzemních vod požádal. Předpokladem pro využití podzemní vody je podle posudku RNDr. B. zásobování rodinného domu (5 osob), zalévání zahrady (120 m³ ročně) a zásobování bazénu u domu se spotřebou 40 m³ za rok. Desetidenní čerpací zkouška by tyto nároky stavebníka významně překročila.

Krajský úřad nemá důvod považovat zvolenou délku čerpací zkoušky za nedostatečnou, neboť její výsledky a následné výpočty nelze zpochybnit. Odvolatel se domáhal, aby byl 10 denním čerpáním podzemních vod ověřen praktický dosah hydraulické deprese. Pokud RNDr. B. ve svém výpočtu uvedl, že dosah hydraulické deprese při snížení hladiny do hloubky 25 m a odběru 0,05 l/s se pohybuje v rozmezí 18-38 m, nepředpokládá se tím dotčení studny odvolatele vzdálené 65 m. Z uvedeného závěru tak vyplývá, že studna odvolatele je téměř 30 m za předpokládanou hranicí hydraulické deprese. Krajský úřad si je vědom, že několikadenní čerpací zkouška by přinesla přesnější výsledky, nicméně není důvodné zjištění přesného dosahu hydraulické deprese, jestliže její předpokládaný dosah je 18 – 38 m. Opodstatněnost této zkoušky by bylo nožné uznat, pokud by studna odvolatele byla umístěna v dosahu hydraulické deprese či její hranici.

Osoba s odbornou způsobilostí podle zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích a Českém geologickém úřadu, ve znění pozdějších předpisů (hydrogeolog), v daném případě RNDr. B., byl ve svém odborném vyjádření k žádosti o povolení k odběru podzemních vod dle § 9 odst. 1 vodního zákona omezen okruhy údajů, které musí ve svém vyjádření povinně uvést. Tuto povinnost mu určuje vyhláška č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů. Neurčila mu však metodiku, jak měl k těmto údajům (příp. výpočtům) dojít. Konkrétní způsob vypracování volí každý hydrogeolog na základě vlastních odborných znalostí sám, což garantuje právě povinná odborná způsobilost v dané oblasti. Z posudku RNDr. B. jednak není patrná žádná zjevná nesprávnost a krajský úřad nemá k dispozici ani jakéhokoliv jiné odborné stanovisko, jež by hodnotilo závěry posudku RNDr. B. jako nesprávné.

S tvrzením odvolatele, že místní šetření ve věci dne 02.05.2017 bylo konáno v nevyhovujícím termínu i vzhledem k nevhodným klimatickým poměrům, krajský úřad nesouhlasí. Odvolatel o tom, že by mu stanovený termín nevyhovoval, městský úřad nijak neinformoval, změnu

termínu nenavrhl a z jednání se ani neomluvil. Navíc, i kdyby byly v tento den prokázány dešťové srážky, nebyl by důvod k tomu, aby se místní šetření nekonalo, neboť není zřejmé, jak by se mohla taková skutečnost projevit do zkreslení zjišťovaného stavu. Dále krajský úřad musí korigovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém městský úřad tvrdí, že získal informace o studni odvolatele (hloubka, zaměření hladiny podzemní vody, atp.), které následně předal RNDr. B. ke zpracování hydrogeologického posudku. Městský úřad však žádné konkrétní údaje neuvedl a neuvedl jejich zdroj. Ani RNDr. B. v posudku předloženém v průběhu vodoprávního řízení (a to včetně 2 doplňků) žádné konkrétní údaje o studni odvolatele neuvedl. Viz cit.: „O kopané studni ST-1 nejsou k dispozici žádné údaje z důvodu nepřístupnosti studny (odvolatel dne 03.12.2014 neumožnil odborné osobě obhlídku studny pozn. krajského úřadu). S ohledem na geologické a hydrogeologické poměry ověřené při provedení průzkumného vrtu HV-1 lze pouze odhadovat, že kopanou studnou může být zastižena svrchní část oběhu podzemní vody v průlinovo-puklinově propustném kolektoru v přípovrchové zóně rozpukání pískovců vrchlabského souvrství. Vzdálenost kopané studny ST-1 od posuzovaného průzkumného vrtu HV-1 činí cca 65 m.“ Krajský úřad tedy konstatuje, že údaje o studni odvolatele jsou prokazatelně známy ze správního spisu v rámci řízení o povolení k nakládání s vodami a povolení stavby studny pro Ing. P. B. na pozemku p.č. x k.ú. x, konkrétně z rozhodnutí o odvolání krajského úřadu ze dne 01.04.2005 čj. 8414/ZP/2005-Ch, resp. hydrogeologického posudku Nový vodní zdroj – vrtaná studna na pozemku č. x k.ú. x, vypracovaným J. K. v březnu 2004. Krajský úřad v citovaném rozhodnutí popsal studnu odvolatele jako šachtovou studnu hlubokou cca 10 m s hladinou podzemní vody 8,5 m pod terénem. Odvolatelova obava, že došlo nově ke zjišťování současných parametrů jeho studně nezákonným způsobem, proto není důvodné.

K námitce odvolatele, že umístění a charakter čistírny odpadních vod může mít svým charakterem negativní vliv na využití pozemku p.č. x a s tím související stavby krajský úřad uvádí, že neshledal žádné přímé dotčení vlastnických práv odvolatele (např. zvýšeným hlukem a zápachem) vzniklých provozem čistírny odpadních vod vzhledem k tomu, že vzdálenost mezi ČOV a domem č. p. 70 je přibližně 72 m a nad to je objekt čistírny odpadních vod umístěn na jižní hranici pozemku p.č. x a situován v zákrytu novostavby rodinného domu P. S. Ze správního spisu plyne, že odpadní vody z plánovaných dvou rodinných domů čištěné v čistírně odpadních vod mají být na základě vydaného povolení v množství 1,24 m³/den, 37 m³/měs, 440 m³/rok vypouštěny přes půdní vrstvy do vod podzemních prostřednictvím drenážního potrubí o šířce 1 m a celkové délce min 14 m. Množství odpadních vod odpovídá 8 ekvivalentním obyvatelům. Stavebník je oprávněn vypouštět pouze vody vyčištěné na stanovenou úroveň.

Návrh zasakovacího drénu a jeho situování vycházel z hydrogeologického posouzení RNDr. B. (viz. Posouzení možnosti likvidace předčištěných odpadních vod z domovní ČOV vsakem do horninového prostředí na pozemcích p.č. x a x v k.ú. x, místní část x, kraj x, zpracovaný RNDr. M. B., v Praze dne 02.08.2011) s ohledem na možné znečištění okolních studní. Studna odvolatele sice nebyla zahrnuta mezi posuzované studny, nicméně závěry RNDr. B. lze vztáhnout též na studnu u čp. 70. Jak uvádí zmíněný posudek, směr proudění podzemních vod pokračuje od místa zásaku západním směrem. Západním směrem od umístění zasakovacího potrubí proto nelze vyloučit případné rozšíření znečištění podzemních vod. Studna odvolatele ST-1 u č.p. x je umístěna minimálně 73 m severně od zasakovacího drénu (pozemků P. S.) navíc umístění zasakovacího zařízení je navrženo při jižní hranici pozemku p.č. x dále jižním směrem do pozemku p.č. x, tedy mimo směr proudění podzemní vody.

Krajský úřad proto nedošel k závěru, že by odvolatel mohl být nakládáním s odpadními vodami z ČOV na pozemku P. S. negativně dotčen.

Odvolatel stejně jako v předchozím řízení před krajským úřadem a krajským soudem (r. 2014) namítal, že stavba ČOV a vrtané studny je v kolizi s umístěním a zaústěním trativodu vedoucího z nemovitosti čp. x. Podle tvrzení odvolatele je jeho zaústění vyvedeno na pozemky ve vlastnictví K. S. a P. S. Odvolatel však ani v těchto řízeních nijak zmiňovaný trativod z č.p. x nespecifikoval, a nebylo proto zřejmé o jakou stavbu se jedná, jaký je její účel, zda byla vybudována na základě příslušného opatření podle stavebního, příp. vodního zákona, a především, kde je umístěna. Pokud odvolatel namítal již v řízení u krajského soudu „možné porušení trativodu z domu č.p. x“, bylo třeba, aby na podporu svého tvrzení předložil rozhodujícímu orgánu důkazy, neboť projektová dokumentace stavby ČOV a vrtané studny ke stavebnímu povolení, ani hydrogeologický posudek RNDr. B. existenci trativodu na pozemcích dotčených stavbou nezmiňují. Krajský úřad již v rozhodnutí o odvolání ze dne 24.06.2014 čj 731/ZP/2012-15 doporučil odvolateli, aby svoje tvrzení pro následující řízení doložil např. pasportem stavby, příp. povolením k nakládání s vodami, jestliže jsou jeho prostřednictvím odváděny odpadní vody a dále vypouštěny přes půdní vrstvy do vod podzemních - aby bylo možné zajistit potřebnou ochranu tvrzeným právům odvolatele. V řízení před městským úřadem však odvolatel žádné důkazy na podporu svého tvrzení nepředložil. Navíc se odvolatel ani nezúčastnil místního šetření dne 02.05.2017, při kterém mohl uvedené podklady doložit a existenci trativodu lokalizovat. Pro úplnost lze jen dodat, že ani výpisy z katastru nemovitostí neuvádějí, že by pozemky dotčené stavbou ČOV a studny byly zatíženy tzv. věcným břemenem ve prospěch odvolatele.

Další námitku, že umístění dodatečně povolované studny neodpovídá předepsaným normovým vzdálenostem, nemůže krajský úřad vypořádat, neboť není zřejmé jaký zdroj znečištění má odvolatel na mysli. Městský úřad ji pochopil tak, že se vztahuje k zaústění údajného trativodu z čp. x, kterými by mohly být odváděny odpadní vody z domu čp. x. Takovému řešení odvádění odpadních vod jednak nebylo odvolatelem tvrzeno ani prokázáno, a nebylo povoleno vodoprávním úřadem - ochrana takových práv je tedy nepřípustná. Krajský úřad jen obecně doplňuje, že u domovních studní se jako nejvýznamnější střet jeví odstupová vzdálenost od veřejných komunikací, kde pro málo propustné prostředí činí odstupová vzdálenost 12 m, pro propustné prostředí dokonce 30 m. RNDr. B. dotčené prostředí hodnotí jako málo propustné (str. 7 posudku, poslední odstavec). Proto i situování studny od komunikace ve vzdálenosti 16 m je zcela v souladu se závaznou normou ČSN 75 5115.

Studna odvolatele ST-1 u čp. x nemá vodoprávním úřadem stanoveno ochranné pásmo. Odvolatel namítl, že dodatečným povolením studny není respektována možnost zřízení ochranného pásma jeho stávající studny i okolních stávajících studní. S uvedeným názorem krajský úřad nesouhlasí. Ochranná pásma vodních zdrojů se podle § 30 odst. 1 vodního zákona stanovují k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchový vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody. Pro zdroje s nižší kapacitou může vodoprávní stanovit ochranné pásmo, vyžadují-li to závažné okolnosti. Současně však vodní zákon zakotvuje za prokázané omezení užívání pozemků a staveb v ochranných pásmech vodních zdrojů jejich vlastníkům náhrady, které poskytuje oprávněný k odběru podzemních vod. Městský úřad v napadeném rozhodnutí konstatoval, že návrh odvolatele nesplňuje kritéria pro stanovení

ochranného pásma vodního zdroje a nebyl tedy důvod k zahájení řízení z moci úřední. Nicméně podle krajského úřadu nic nebrání odvolateli, aby o vyhlášení ochranného pásma vodního zdroje (studny ST-1 u čp. x) městský úřad formalizovanou cestou, tedy na předepsaném formuláři a se všemi odbornými podklady, které jsou pro projednání věci (dle vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasu a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů), požádal bez ohledu na to, zda by mohlo být v dané věci žádosti vyhověno. Dodatečnému povolení studny a odběru podzemních vod však nemůže bránit nerealizovaný úmysl odvolatele a není ani jeho předběžnou otázkou, především za situace, kdy posudek RNDr. B. dotčení studny odvolatele dodatečně povolovanou studnou vyloučil.

K dalším námitkám odvolatele patří, že městský úřad nebyl schopen „zajistit skutečný stav a průběh v místě“, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné, nesprávné je i hodnocení a provedení důkazů, nebylo prokázáno skutečného ovlivnění vydatnosti a hladiny vody ve studni odvolatele. Krajský úřad považuje tyto námitky za částečně důvodné. Ze správního spisu plyne, že městský úřad ve věci nařídil ústní jednání dne 02.05.2017 a samotné napadené rozhodnutí opřel o posudek RNDr. B. Rozhodnutí městského úřadu však zcela neodpovídá posudku RNDr. B., neboť neodrazilo předpoklady, za kterých své závěry RNDr. B. garantoval. Krajský úřad tuto vadu odstranil postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnou napadeného rozhodnutí. Za takového stavu má krajský úřad za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jsou to právě odborné názory RNDr. B., které jediné odborným způsobem zhodnotily povolovaný záměr a tvrzené obavy odvolatele o vodu v jeho studnu nemohly do těchto závěrů bez jakéhokoli důkazu vnést pochybnosti. Postupem ve správním řízení nemusí být (jak požaduje odvolatel) prokázáno skutečné ovlivnění vydatnosti a hladiny vody v jeho studni, ale zjistit takový stav (v daném případě odborným posudkem RNDr. B.), aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Pokud jde o obavu odvolatele o studny v dalším okolí, musel krajský úřad tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť se nejedná o ochranu práv odvolatele ale třetích osob, které by měly v případě potřeby možnost vlastního uplatňování svých práv.

K námitkám o nerespektování postupů Ombudsmana, metodických pokynů a rozsudků soudů v obdobných věcech nebylo možné se vyjádřit, neboť nebyly odvolatelem konkretizovány. Zmíněnému rozsudku Krajského soudu ze dne 28.01.2014 pod č. j. 30A 40/2012 odůvodnění tohoto rozhodnutí ani rozhodnutí prvoinstanční nijak neodporuje.“

33. Z uvedeného je zřejmé, že se oba orgány veřejné správy zabývaly velmi podrobně danou věcí, že tvrzení žalobce b), že se jeho námitkami nijak nezabývaly, neodpovídá skutečnosti. Žalobce b) krom toho ani žádné námitky, které měl na mysli, nezmínil. Není přitom povinností soudu za něho vyhledávat a formulovat případné nedostatky, k nimž by mohlo při vydání správního rozhodnutí dojít. Krajský soud rovněž neshledal, že by bylo žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí či pro nesrozumitelnost. Z odůvodnění tohoto rozsudku, do něhož byly převzaty i podstatné části odůvodnění žalovaných rozhodnutí, je totiž zřejmé, na základě jakých důkazů bylo ve věci rozhodováno, že šlo o důkazy zcela relevantní a plně odůvodňující rozhodnutí ve věci a že své úvahy vedoucí k rozhodnutí správní orgány náležitým a pochopitelným způsobem objasnily. Skutečnost, že se žalobce b) s podrobným zdůvodněním obou stupňů správních orgánů neztotožňuje, nemůže sama o sobě činit rozhodnutí nepřezkoumatelným (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

34. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, podle které mu nebyl zpřístupněn správní spis, takže mu není znám jeho obsah. Žalobce b) totiž neprokázal, že by mu v tomto směru byly kladeny ze strany správních orgánů zúčastněných na řízení překážky. Bylo pouze na něm, aby sám projevila zájem o obsah správního spisu u toho kterého správního orgánu, a jistě by mu bylo vyhověno. Ostatně mohl se se správním spisem seznámit i na krajském soudu, u něhož podal dne 11. 5. 2018 správní žalobu, do doby jednání krajského soudu tak ale neučinil. Krajský soud proto neshledal ani důvod k tomu, aby jeho návrhu na odročení jednání, a to právě za účelem seznámení se se správním spisem, vyhověl.
35. Krajský soud tak dospěl k závěru, že ani žaloba žalobce b) není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku II. tohoto rozsudku zamítl.
36. Výrok o nákladech účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože žalobci nebyli ve věci úspěšní a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly, bylo ve výroku III. tohoto rozsudku stanoveno, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz IV. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. listopadu 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu